https://doorbraak.be/ouders-zijn-bang-gendertransitie-van-kinderen-onder-de-loep

‘Ouders zijn bang.’ Gendertransitie van kinderen onder de loep

‘Het belang van de sociale transitie wordt soms onderschat door ouders, omdat ze in theorie omkeerbaar is.’

Roan Asselman – 16 mei 2026

Op 29 mei wordt in Leuven een opmerkelijke film vertoond. Dat die vertoning niet doorgaat in de lokale Kinepolis, hoeft niet te verbazen. Met Generation Trans ***plaatst documentairemaker Jean-Pierre Roy uit Québec (Canada) de gendertransitie van kinderen in de schijnwerpers.***

Die praktijk werd de voorbije jaren her en der – en schijnbaar voor het eerst – kritisch geëvalueerd. Onder meer het Verenigd Koninkrijk, Noorwegen en Zweden beperkten recent hormonale en chirurgische ingrepen als remedie voor genderdysforie, de aandoening waarbij iemand een verschil ervaart tussen zijn geslacht en zijn genderidentiteit. Québec volgt voorlopig niet.

Waarom bent u begonnen aan deze film?

Jean-Pierre Roy: Ik was op zoek naar een nieuwe actuadocumentaire die ik kon maken in Québec. Tijdens de coronapandemie woonde ik in België, en toen de pandemie op zijn einde liep besefte ik dat ik mijn contacten in Québec wat had laten verwateren. Dus ik belde een van mijn vrienden, een seksuologe in Québec, en zij dacht aan transgenderisme bij minderjarigen. In het verleden tackelde ik al specialere thema’s, taboes, dus dat leek haar wel iets voor mij.

Toen ze het idee opperde kende ik er weinig van, wat achteraf gezien misschien positief was. Voor mij was een transpersoon een succes – een actrice, bijvoorbeeld, of een muzikant – omdat we in de media enkel de succesverhalen te zien krijgen: geslaagde transities, gelukkige mensen. Ze zijn sterren in de micro-jetset van Québec.

Een beeld dat niet altijd overeenkomt met de realiteit?

Ik begon te graven, met bijzondere aandacht voor de transitie van minderjarigen. Ik interviewde ouders van kinderen die dat transitiepad bewandelden of die op het punt stonden ermee te beginnen. Ik was enorm verrast toen die ouders me lieten weten dat ze wel geïnterviewd wilden

worden, maar enkel in ‘het donker’, dus zonder herkenbaar te zijn en met een vervormde stem. Over hun eigen kind praten was blijkbaar alleen mogelijk als ze niet geïdentificeerd konden worden. Toen begreep ik: mensen zijn bang om hierover te praten. Dat had ik niet verwacht.

Ik interviewde ook deskundigen en dokters die heel de praktijk in perspectief plaatsten. Vooral uit Europa – Zwitserland, België en Frankrijk – want in Québec zijn ze een nogal besloten kliek, moeilijk om bij in te breken. Mijn film begint met de scene in Québec, daarna maak ik de oversteek naar Europa.

Gendertransities omvatten niet alleen hormonale en chirurgische ingrepen, maar ook een ‘sociale’ transitie. Wat wordt hiermee bedoeld?

De sociale transitie is de eerste stap – een stap die vaak gezet wordt achter de rug van de ouders. Op school, bijvoorbeeld. Kinderen worden op school met een andere naam aangesproken, een naam die bij hun ‘nieuwe identiteit’ past. Door leerkrachten en andere actoren worden ze ‘bevestigd’ in hun transitie, al mogen we dat gerust ook ‘aangemoedigd tot’ noemen. Daarmee worden de ouders zo voor een blok gezet, want nu voelen ze de druk om dat voorbeeld ook thuis te volgen.

Die sociale transitie is een eerste stap die meestal leidt tot de volgende stappen: 80 procent van de kinderen die een sociale transitie start schakelt over op hormonale behandelingen, en van die kinderen stroomt 98 procent door naar chirurgie. Dus hoe verder ze gaan, hoe meer ze ‘gevangen’ zitten. Het belang van die sociale transitie wordt dan ook soms onderschat door ouders, omdat ze in theorie omkeerbaar is. Ouders zien het als een fase, of laten het toe op school zolang ze het thuis niet moeten overnemen. Maar zo werkt het niet: wie op de transitietrein stapt, zit er waarschijnlijk op tot aan de eindhalte.

Zelfs in de tussenperiode is dat eigenlijk niet werkbaar. Sommige ouders vertelden me dat hun kinderen op school een bepaalde identiteit aannamen, maar die dan moesten laten varen wanneer de grootouders op bezoek kwamen. Genderideologie bij kinderen berokkent ook enorme nevenschade bij families en familieleden.

Bestaat er dan geen controle op deze ingrepen? We hebben het uiteindelijk over kinderen…

Tijdens de eerste afspraken in transgenderklinieken wordt al gesproken over hormoonbehandeling; de eerste of de tweede afspraak. En vanaf de derde of vierde afspraak wordt met de meisjes al gesproken over borstamputatie, een mastectomie. Binnen de zes en negen maanden kan alles geregeld of gepland zijn.

In Québec kan een kind vanaf 14 autonoom zijn transitie opstarten. Deze 14-jarigen gaan dan naar een ‘transgenderkliniek’. En in die kliniek wordt door de psychologen en de artsen onmiddellijk het idee onderschreven dat het kind inderdaad transgender is; de premisse wordt meteen bevestigd. Ouders die hun kinderen bevestigen, mogen hun kind vergezellen en worden op de hoogte gehouden. Maar ouders die dat niet doen, worden uitgesloten van de behandelingen en ingrepen die hun kinderen ondergaan.

De totale transitie kan, met andere woorden, gebeuren zonder de toestemming van de ouders, zelfs zonder hun input.

Dat klopt. Vanaf 14 kan een minderjarige in Québec zijn of haar naam veranderen en een hormoonbehandeling opstarten: puberteitsblokkers of hormonen van het andere geslacht. Vanaf 16 kan hij vervolgens instemmen met chirurgische ingrepen, zoals een mastectomie. En zoals ik daarnet zei: die fuik van sociale transitie en, zeker, van hormonen naar chirurgie blijkt heel dwingend. Wie begint met een andere naam, eindigt in de meeste gevallen op een operatietafel.

Dat lijkt me een dodelijke cocktail voor transitiespijt.

Wel, nadat ik de film gemaakt had, ben ik in contact gekomen met *detransitioners*, jonge mensen die spijt kregen van hun gendertransitie en de klok proberen terugdraaien. Op mijn website en mijn Facebookpagina publiceer ik interviews met die mensen. Rose, haar naam is Rose, vertelde me dat ze op haar 13 door die industrie opgeslorpt werd en nu, op haar 22, niet begrijpt hoe dat is kunnen gebeuren. Ze was gewoon een jong iemand die zich niet comfortabel voelde in haar lichaam. Maar volgens de kliniek was ze transgender en zou een gendertransitie haar genezen.

Denkt u dat de meeste mensen die in deze 'industrie' werken dat met goede bedoelingen doen?

Eerlijk? Ik kan het niet zeggen. Ik heb meermaals om interviews verzocht met mensen die momenteel actief zijn in transgenderklinieken, maar zij wilden niet met me spreken. Volgens mij omdat ze het narratief willen controleren, zoals ze dat gewoon zijn in de overheid, aan de universiteiten, enzovoort.

We mogen hoe dan ook de rol van de niet-medische wereld niet onderschatten, van de omgeving. Sommige kinderen vertelden me hoe ze voor hun 'transitie' verlegen waren, soms werden ze gepest op school. Maar na hun transitie waren ze 'speciaal', waren ze eigenlijk sterren op school. Plots hadden ze een sociale waarde, zeg maar. Wie dat combineert met een kliniek die geen enkel weerwerk levert en enkel bestaat om transities te faciliteren, begrijpt hoe kinderen te eenvoudig meegenomen worden in een transitieverhaal.

De mensen die actief zijn in transgenderklinieken zijn wellicht ook het soort professional dat geneigd is om gendertransities als medicijn voor te schrijven. Anders gaat men daar niet werken.

Ik denk niet dat er veel kritische stemmen zijn in deze klinieken, neen.

Veel van de kinderen die er behandeld worden hebben andere kwalen of aandoeningen, zoals een aandachtstekortstoornis (ADD), een autismespectrumstoornis (ASS) of een depressie. Ik heb zelf ook verschillende van die medische dossiers kunnen inkijken, omdat de *detransitioners* met wie ik sprak me toegang gaven. Dat staat daar gewoon, in die dossiers. Maar de mensen die in de klinieken werken, weigeren dat blijkbaar mee te nemen in hun beoordeling. Of ze denken dat een gendertransitie ook meteen een oplossing zal zijn voor deze 'secundaire' aandoeningen. Ik begrijp dat niet.

Ziet u tekenen dat de druk om genderideologie en gendertransities te promoten misschien aan kracht verliest?

In sommige landen zien we dat er toch wat op de rem gestaan wordt, zoals het Verenigd Koninkrijk, de Verenigde Staten en de Scandinavische landen. Maar ik wil waarschuwen voor wensdenken. In Québec zijn er ellenlange wachtlijsten voor de genderklinieken; soms moeten mensen zelfs een jaar wachten voor een eerste afspraak. Het kan natuurlijk dat deze klinieken een gevoel van schaarste creëren om populairder of belangrijker te lijken dan ze zijn, dat kan. Maar het kan ook echt zijn dat ze overweldigd worden door het aantal aanvragen.

De *detransitioners* met wie ik sprak vertelden me dat veel jongeren het gevoel hebben 'vast te zitten' in het midden van hun transitie. Kinderen en jongvolwassenen die destijds overhaast begonnen, onder valse voorwendselen, en nu denken dat ze niet meer terug *kunnen* en dus vooruit *moeten*. Die jonge mensen, die kinderen werden door de medische wereld en de politiek in de steek gelaten.

Meer info: https://cryforrecognition.be/generation-trans/

Tickets: https://www.eventbrite.be/e/generation-trans-tickets-1986535792030?aff=oddtdtcreator&keep_tld=true